Een Strijd tegen 't Recht

:: DOOR OTTO HÖCKER ::

(6) TWEEDE HOOFDSTUK. (Vervolg.)

Een vluchtige blik was reeds genoeg om hem te doen zien, dat het echte, authentieke stukken waren. Hier was geen twijfel mogelijk: Ethel of een onder haar naam handelende vrouw was werkelijk met Huntington S. Whistler echtelijk verbonden en eveneens had Nelly Winkers uit Dubuque, Iowa, dochter van Geo. H. Winkers te Sing Sing een vierjarige gevangenisstraf ondergaan."

,,Dat is ongehoord!" zei hij nu. ,,Die Huntington is dus, zooals ik vroeger wel vreesde, in werkelijkheid een doortrapte schurk. Dat zulke dingen je vrees aanjoegen, liefste, begrijp ik best, maar je hadt in het bewustzijn van je onschuld den indringer toch van je moeten afhouden. Je hebt je slechts een langdurig verdriet bereid, zonder iets te verbeteren, want handelen moeten wij nu toch. Deze schandelijkheden moeten aan de kaak gesteld worden . . . Nu, ik zal dien Huntington zonder iets te ontzien aan de kaak stellen!"

Opgewonden sprong hij op en liep de kamer op en neer.

,,Niets gemakkelijker dan dat!" riep hij vervolgens uit. ,,Toen het huwelijk plaats had, was jij al in Engeland. Het bewijs zal wel moeilijk te leveren zijn, wijl men zich daar niet behoeft aan te geven, maar misschien leven er nog vroegere bedienden of pachters van je oom?"

Ethel schudde treurig het hoofd.

,,Dat geloof ik niet; oom was een menschenschuwe zonderling, hij had slechts enkele bedienden. Wij leefden die twee jaren bijna geheel van de wereld afgescheiden en kwamen met niemand in aanraking."

,,Maar in Frankrijk is de verplichting om zich aan te geven des te strenger, dat weet ik uit eigen ondervinding."

,,Zeker! Moeder had nog moeite genoeg, vóór zij door bemiddeling van den consul zich de noodige papieren had verschaft. De formulieren daarvoor heb ik zelf nog ingevuld."

,,Welnu dan!" Ned klapte verheugd in de handen.

,,Dan zullen wij dien Huntington eens gauw op de vingers tikken... Heb ik je zoo even overigens goed verstaan?" onderbrak hij zich zelf. ,,Je gelooft, dat je zuster zich voor jou heeft uitgegeven?"

,,Wie zou het anders kunnen zijn? Lise alleen kon in het wildvreemde New York mijn persoonlijke aangelegenheden zoo precies kennen; wij hadden in 't geheel geen omgang met elkaar. Daarenboven had zij in de gevangenis, waar zij andermaal voor kleinere misdrijven was heengebracht, zich wederom van mijn naam bediend, om beter onbekend te blijven, wijl wij bij de buren toch slechts onder den naam Walker bekend waren. Door het onderzoek van een beambte der vereeniging tot bescherming van kinderen, kwam de waarheid aan het licht. Meerdere bewijzen voor mijn vermoeden heb ik niet. Ik denk, dat je neef beter op de hoogte is, maar ik kon er niets uitkrijgen."

,,Nu, ik zal de tong van den schurk wel los weten te maken!"

De stem van den jongen advocaat klonk scherp, zijn voorhoofd fronste zich dreigend.

,,Hadt jij me nu maar aanstonds vertrouwd, dan was jou alle kommer bespaard gebleven."

De kunstenares was weder gaan zitten.

,,Ach Ned, het ergste weet je altijd nog niet. Hoe die booswicht — en dat is jouw neef! — mij cynisch mededeelde dat hij in de staatsgevangenis te Iowa op dezelfde afdeeling als mijn vader was. Zij sloten zich nauw aaneen, en naar Huntington verzekerde, benuttigden zij hun vriendschap om na hun bevrijding noch slechtere dingen te bedrijven . . . En nu komt het vreeselijkste; je neef beweert dat mijn stiefvader nog leeft, en hier in New York verblijf houdt . . . O Ned, het is zoo verschrikkelijk . . ."

Hij trok de weenende zacht naar zich toe.

,,Ik begrijp het," sprak hij zacht. ,,Die schurk wist je wijs te maken, dat je stiefvader zich aan nieuwe misdaden heeft schuldig gemaakt; hij heeft slechts één bewijs van hem noodig, om den ongelukkige opnieuw in de gevangenis te brengen."

Ethel knikte.

,,Ja, je hebt het geraden . . . mijn stiefvader zou zich aan zware misdaden, waarop de doodstraf staat, hebben schuldig gemaakt. Ik weet niet, of het waar is, maar ik verwacht het wel van hem . . . En stel je nu mijn smart voor, te moeten denken dat die ongelukkige man plotseling als uit een graf weder tevoorschijn komt, en dat het over de gansche wereld zal worden uitgebazuind dat ik zijn stiefkind ben! Zie, ik heb mijn trots, ik zou zulk een vernedering niet kunnen verdragen . . . en ook jij, Ned, jij zoudt het ook niet kunnen! Neen, spreek me niet tegen," ging zij gejaagd verder, ,,ik ken je beter; in jouw hart leeft veel trots . . . op je familie, op je eigen vlekkeloos leven. Ik zou je ook niet lief kunnen hebben, Ned, zoo het anders ware . . . Nu weet je het; dit deed mij zwijgen en daarom wilde ik het verschrikkelijk leed alleen dragen. Met tienduizend dollars wilde je neef zich tevreden stellen. Voor deze som wilde hij mij niet alleen de noodlottige papieren afstaan, maar zelfs te gelijker tijd het bewijs in handen geven, dat er vervalsching in het spel is." — ,,De ellendeling!" knarsetandde Ned Whistler opnieuw. ,,Doch geduld slechts!" — Dreigend balde hij de vuist.

,,En je hebt den schurk die groote som betaald?" vroeg hij toen zacht.

,,Niet ineens, dat kon ik niet; je kent immers mijn omstandigheden. Ik heb wel een groot inkomen, maar eerst sedert enkele jaren, en mijn opleiding bezorgde mij een schuldenlast, waarvan ik nog altijd heb af te lossen. Toch gelukte het mij je neef nagenoeg 8000 dollars te betalen. Maar tevergeefs drong ik er gisteren bij hem op aan, mij de papieren te geven; dat zal hij eerst doen wanneer de laatste cent betaald is, niet eerder, verklaarde hij. En daarenboven hadden gedeeltelijke afbetalingen geen waarde! durfde hij mij te kennen geven. Opnieuw zou ik hem ineens 10000 dollars betalen, of hij wist een anderen kooper; hij noemde mij ook diens naam . . ."

,,Ralph Waldon!" kwam 't somber over Ned's lippen.

,,Hij is het. Ik was als zinneloos. Maar ik bad en smeekte hem . . . eerder zou ik een rots hebben kunnen vermurwen!"

,,De spitsboef!"

Hevige woede deed den advocaat beven.

,,Verder, ik smeek het je! Wat kwam toen? Je kon niet betalen . . . natuurlijk, die Waldon had immers de papieren!"

,,Het gelukte me de 2000 dollar nog bij elkaar te krijgen. Wel moest ik den vastgestelden termijn tot hedenmorgen 11 uur overschrijden, want eerst tegen 1 uur kreeg ik van de concertagenten het gevraagde voorschot uitbetaald.

,,Toen ik echter tehuis kwam, deelde me mijn kamenier mede, dat je neef daar was geweest en de boodschap had afgegeven, dat ik er verder maar geen moeite meer voor moest doen, zijn kooper had hem reeds uitbetaald."

Zij begon wederom te schreien. Zijn wijze troost had geen uitwerking.

,,O Ned, hoe zal ik je mijn gewaarwording schilderen? . . . . Het schrikkelijke bewustzijn, alle vernederingen en allen kommer tevergeefs te hebben verdragen, niets te kunnen uitrichten tegen het dreigende, al te wreede noodlot en in de oogen van alle rechtschapen menschen onteerd te staan...o, dat maakte me bijna krankzinnig . . . Ik weet niet meer wat ik deed, ik moet me dwaas genoeg hebben aangesteld; kortom, spoedig daarop stond ik in jouw kantoor en zag je neef voor me staan. Nog draait het in mijn hoofd, ik weet niet, wat ik tot hem sprak, wat ik nog van hem hebben wou.

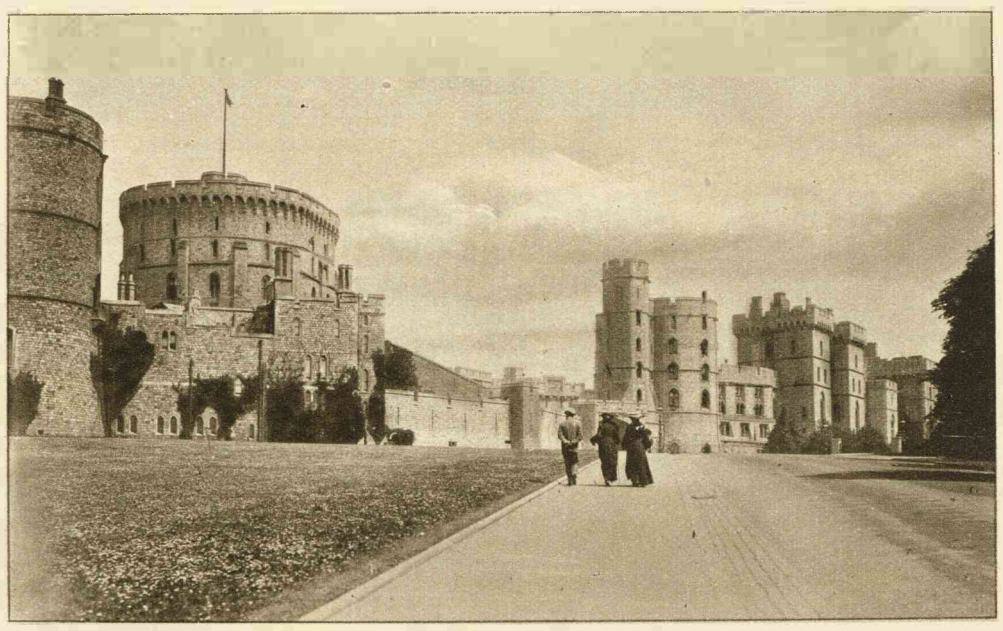
,,Aan zóó'n overmaat van slechtheid kon ik niet gelooven; en nog altijd leefde de hoop in mij, dat hij zijn bedreigingen wel niet zou hebben ten uitvoer gebracht. Maar hij bejegende mij met koelen spot, en toen...."

Andermaal stokte haar stem. Beide handen had zij voor het gelaat geslagen.

,,Toen . . . O, ik vluchtte weg als een bezetene. De wereld scheen mij snood en leeg, alle hoop er uit verbannen! Een weinig vrede kwam er weder in mijn hart, toen ik door het toestel jouw lieve stem herkende... En nu weet je alles, Ned, en wil jij je nu óók van mij afwenden, ga dan . . . maar blijf ook niet uit medelijden, want zie: voor 't oogenblik ben ik moedeloos, kom ik mezelf zeer vernederd voor, maar de dag zal aanbreken, waarop ik mij mijn trots zal herwinnen, en moest ik dàn in jouw oogen medelijden lezen of inschikkelijkheid . . . waarachtig dat zou mijn liefde uitdooven, hoe grenzenloos die ook is, en ik zou van je wegvluchten tot aan het einde der wereld!"

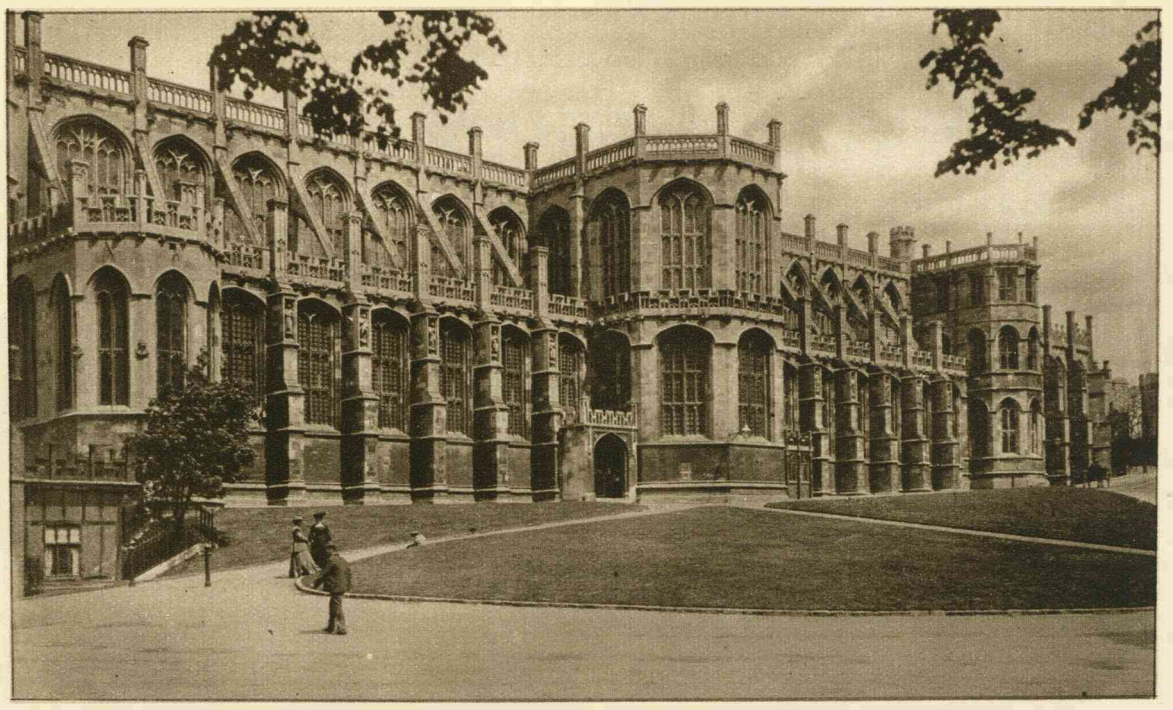
In plaats van iets te antwoorden, greep Ned Whistler beide handen van Ethel, drukte ze aan de lippen en zag innig tot haar op.

,,Ethel, lieve Ethel!" riep hij in vervoering. ,,Je bent heden droevig en moedeloos, maar de zon zal weder voor je schijnen en wat je nu voor een al te wreed noodlot aanziet, zal spoedig als de brutaalste poging tot afpersing door een nietswaardige, ontmaskerd worden! Laat mij slechts met hem en zijn handlanger afrekenen. Nu begrijp ik al de zinspelingen van dien afschuwelijken Waldon! Maar hij zal zich misrekenen . . . O, ik heb je toch zoo lief! Ik wenschte, dat ik je kon bewijzen, hoe lief ik je heb en wat ik voor je doen kan!"

Windsor Castle.

Windsor Castle is de hoofdresidentie van de Engelsche koninklijke familie. In de koninklijke kapel (St. George Chapel, zie de foto hieronder) worden alle nieuwbenoemde ridders in de orde van den Kouseband (de hoogste Engelsche orde) tot ridder geslagen. In het koor vindt men de banieren van de bovengenoemde ridders. Het fraaie altaarvenster is een herinnering aan Prins Albert, den gemaal van koningin Victoria. In de kapel zijn de graven van Eduard IV en zijn gemalin, Hendrik VI, Hendrik VIII, Jane Seymour, en Karel I.

Windsor Castle - St. George Chapel.

DERDE HOOFDSTUK.

De morgen begon nauwelijks aan te breken, toen Ned Whistler reeds weder voor den ingang van den luchtkrabber stond. Aan zijn bleeke gelaatskleur en de diep-liggende oogen kon men zien dat hij een slapeloozen nacht achter zich had.

's Avonds te voren had hij zijn verloofde nog naar het Centraalstation vergezeld, vanwaar zij niettegenstaande hij het sterk had afgeraden, toch de reis naar Boston aanvaard had. Zij had van een uitstel der concert-reis niets willen weten. Zij wilde derden om harentwille geen schade laten lijden, had zij vol ernstig plichtsbesef gezegd; ook wilde zij liever de eerste dagen ver van New York verwijderd leven en, geheel aan zichzelf overgelaten, ginds op haar verhaal komen. Zij hoopte, dat het haar dan lichter zou vallen ook tegenover Ned weder zoo onbevangen en hartelijk te zijn als vroeger; daarenboven wist zij nu, dat alles wat haar zooveel zieleleed had bereid, in de trouwe en sterke hand was van den verloofde.

In zijn eigen woning teruggekeerd, had Ned den slaap niet kunnen vatten. (Wordt Vervolgd).